

ÎN C H E I E R E

24 august 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu
Judecătorii Nicolae Craiu, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către reprezentantul lui Andrei Lecovici, avocatul Victoria Gamurari,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Andrei Lecovici împotriva Societății cu răspundere limitată „Star Kebab” cu privire la recunoașterea ilegalității refuzului de angajare, obligarea angajării în funcție și repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Andrei Lecovici și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani municipiul Chișinău din 14 iulie 2015,

c o n s t a t ă :

La data de 18 februarie 2015, Andrei Lecovici a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Star Kebab” cu privire la recunoașterea ilegalității refuzului de angajare, obligarea angajării în funcție și repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, în temeiul ordinului pârâtei din 26 decembrie 2013, se află în concediu parțial plătit pentru îngrijirea copilului până la împlinirea vârstei de 3 ani.

Menționează că, conform legislației în vigoare, el are dreptul de a munci cu un regim de lucru redus și cu păstrarea dreptului de a beneficia de indemnizația pentru creșterea copilului.

Susține că, în legătură cu faptul că, familia sa întâmpina dificultăți materiale, el a depus la SRL „Star Kebab” o cerere, prin care a solicitat angajarea în funcția deținută anterior, cu durată redusă a timpului de muncă, însă ultima a refuzat, astfel, încălcându-i drepturile sale constituționale.

Afirmă că, prevederile art. 9 alin. (1), 10 alin. (2), 49 și 124 din Codul muncii, precum și ale art. 43 din Constituția RM obligă angajatorul în persoana SRL „Star Kebab” să-i acorde un loc de muncă, însă ultimul ignoră aceste prevederi legale.

Solicită recunoașterea ilegalității refuzului pârâtei de angajare în funcție, obligarea pârâtei de a emite un ordin de angajare în funcția de bucătar, cu durată

redușă a timpului de muncă și încasarea de la pârâtă a salariului mediu stabilit în sectorul real la data emiterii hotărârii judecătorești pentru perioada privării de posibilitatea de a munci.

Ulterior, Andrei Lecovici a depus o cerere de concretizare a pretențiilor, solicitând. încasarea de la pârâtă a sumei de 47262,44 lei, cu titlu de prejudiciu material și a sumei de 90802 lei, cu titlu de prejudiciu moral

La data de 21 aprilie 2015, Andrei Lecovici a depus o cerere de concretizare a pretențiilor, solicitând încasarea de la pârâtă a sumei de 32840,06 lei, cu titlu de prejudiciu material și a sumei de 13620,30 lei, cu titlu de prejudiciu moral

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 14 iulie 2015 acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin aplicarea prevederilor art. art.75 alin. (2), 76 lit. a), 97 alin. (1) și 98 alin. (4) din Codul muncii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016 a fost respins apelul declarat de către Andrei Lecovici și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 23 mai 2016, reprezentantul lui Andrei Lecovici, avocatul Victoria Gamurari a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, hotărârile judecătorești sunt neîntemeiate și ilegale, deoarece instanțele judecătorești nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Menționează că, instanțele judecătorești, la examinarea cauzei, nu au ținut cont de faptul că, recurentul este în drept să solicite angajarea sa în funcție.

Susține că, instanțele judecătorești, respingând pretențiile cu privire la repararea prejudiciului material și moral, nu au ținut cont de prevederile art. art. 329 alin. (1) și 330 alin. (1) din Codul muncii.

Afirmă că, recurentul a solicitat repararea prejudiciului material cauzat prin reținerea carnetului de muncă pe parcursul a 11 luni și 17 zile.

Relevă că, recurentul a fost purtat pe drumuri, era supus suferințelor psihice din motiv că, nu îi este asigurat un loc de muncă conform cerințelor invocate, cu condiții salariale decente, pentru a fi în posibilitate de a-și întreține familia sa, în care sunt doi copii minori.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele pricinii rezultă că, instanța de apel a expediat copia deciziei contestate în adresa recurentului la data de 06 mai 2016 (f. d. 78), iar cererea de recurs a fost depusă de către reprezentantul acestuia la data de 23 mai 2016 (f. d. 79).

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către reprezentantul lui Andrei Lecovici, avocatul Victoria Gamurari nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către reprezentantul lui Andrei Lecovici, avocatul Victoria Gamurari, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul reprezentantului lui Andrei Lecovici, avocatul Victoria Gamurari ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul reprezentantului lui Andrei Lecovici, avocatul Victoria Gamurari se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Nicolae Craiu

Mariana Pitic